

[Waldorff]

mokratisering, har resultatet alligevel været en opretholdelse af klasseskel inden for kulturaktiviteterne. Selv efter den indsats, som man har gjort op igennem tresserne, var det stadig væk sådan, at det var borgerskabet, der gik i teater og læste de nye bøger af de danske forfattere, mens arbejderklassen og det meste af småborgerskabet stadig væk gik til fodbold, groft sagt. Problemet har været og er stadig væk, at det samfund, vi lever i, ikke har ønsket og heller ikke ønsker at bruge midler på at sikre befolkningens egen aktive deltagelse i den måde, som samfundet indrettes på, den måde, som deres egen tilværelse indrettes på. Det er nemlig det, kulturaktiviteter må handle om, hvis det skal være vedkommende. Hvis det ikke er vedkommende, så sker der det, at det bliver nemt for partier som fremskridtspartiet, CD, kristeligt folkeparti og sådan nogle at kanalisere forskellige samfundsgruppers sociale aggressioner over på det forhold, at de er med til at betale noget, som de ikke umiddelbart kan se at de selv får noget ud af, men som de synes de kan se at andre i hvert fald får noget ud af.

Derfor er de borgerlige partiers succes med denne kulturhelt dybest set ikke andet end en erklæring om, at den statslige kulturpolitik er gået fallit. Det synes jeg også er en erkendelse, man kan se har bredt sig ind i socialdemokratiet. Jeg mener sådan set, det var det, der var det centrale i den diskussion, som blev knust fra starten, men som blev forsøgt rejst i den såkaldte socialdemokratiske kaffeklub. Det var i hvert fald den fornuftige diskussion, som lå i det, men som aldrig rigtig kom frem.

Kulturministeren kom for nylig med en udtalelse, som faktisk gjorde indtryk på mig, og som har noget med dette at gøre. Han sagde nemlig ved et møde om massekommunikation, som vi begge to deltog i: »Jeg opfatter det ikke som kommunikation, at folk sidder placeret foran en kold skærm. Jeg mener, det er helt andre ting vi skal satse på. Det er sådan noget som forsamlingshuse.« Citatet er ikke ordret, det er efter hukommelsen, men indholdet var det nævnte. Jeg ville sådan set godt for at få noget konstruktivt ud af denne diskussion, som er dødssyg og meget svær at få noget konstruktivt ud af, spørge kulturministeren, om man kunne forestille sig, at sådan noget faktisk blev fulgt op i

form af et lovforslag. Jeg mener, det er rigtigt, hvad kulturministeren sagde. Jeg mener, at det er enormt vigtigt at satse på sådan nogle ting, som her er kaldt forsamlingshuse, men som jeg plejer at kalde beboerhuse, aktivitetshuse o. lign.

Hvis vi kunne få et tilsagn om, at ministeren i hvert fald kunne tænke sig at prøve at lave et lovforslag om sådan noget, så kunne vi komme ind i en ret spændende diskussion, nemlig: hvordan skal det gøres? Finansieringen er selvfølgelig vigtig. Omfanget – hvor mange skal vi have? – er vigtigt, men især er det vigtigt at diskutere, hvordan man kan sikre en brugerstyring af disse forsamlingshuse og aktivitetshuse, fordi netop brugerstyringen, altså den direkte indflydelse, som brugerne har på, hvad et sådant hus, et sådant samlingssted, skal bruges til, er fuldstændig afgørende for, at det bliver noget, som også er vedkommende for folk. At folk altså ikke får en følelse af, at nu kommer der er nyt flot kulturinitiativ, som skal presses ned over hovedet på folk, men at det bliver et tilbud om finansiering, om nogle rammer, og så er det op til folk at diskutere inden for et lokalsamfund – hvor stort det så skal være, det må man diskutere – hvad man ønsker at bruge det til, hvad det kan bruges til. Sådan noget ville jeg meget gerne diskutere med socialdemokratiet, det mener jeg der er perspektiv i at diskutere. I øvrigt vil jeg sige, at jeg anser det for fuldstændig formålsløst at tage en kulturpolitisk diskussion på baggrund af et oplæg fra fremskridtspartiet, og det er ikke ændret af, at oplægget har haft den specielle udformning, det har haft i dag. Man kan ikke diskutere kulturpolitik med fremskridtspartiet. Sådan er det.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Man kan undre sig lidt over, hvem vi egentlig fører denne kulturdebat for. Det er dårlig nok alle ordførere, det er slet ikke folketinget, tilskuerpladserne er heller ikke overvældende besat, og i presseløgen er der kun én mand, og han græder. Det kan jo være lidt svært at samle interessen.

Jeg vil gerne begynde med at sige, at jeg var glad for det, hr. Melchior sagde om ministeransvarlighedsloven, for det sparer mig for at sige det. Det var nøjagtig det, hr. H. C.